

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
pol leta 4 „ — „
četrť „ 2 „ 20 „

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
pol leta 5 „ — „
četrť „ 2 „ 60 „

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

Potočki — Widdman.

Kolikor smo imeli do zdaj prilike opazovati mišljenje neoficijelnega slovenstva o ministru grofu Potockemu in njegovi politiki, našli smo povsod več nezaupanja nego zaupanja, več žalostne resignacije nego veselih nad za slovensko in avstrijsko prihodnost. Oficijelno slovenstvo, ki neposredno ali posredno dobiva svoje inspiracije iz Potočkijevega kabineta, sodi morebiti bolje, mnogo bolje, morebiti tudi ne; oficijelno slovenstvo svoje misli, svoje črteže, svoje snove bojazno ali ošabno skriva, ravno tako kakor Potočki. Z neoficijelnim slovenstvom bi mi denes radi spregovorili nekoliko besedi in ga opomnili na nekatere dogodbe najzadnjega časa. „Potočki je neznan politik“, tako so v koru klicali njegovi ustavoverni nasprotniki pri njegovem nastopu. Neznaten? Kdo vé? Čehi vedó svoje ljudi ceniti, in vendar precej dobro o njem govoré in pišejo; Čehi so dosledni in v politiki izšolani, in vendar je Potočki pri njih dosegel nekoliko rezultatov. Ali je to znamenje neznatnega politikarja?

Tudi pri Slovencih ima menda že svoje politične rezultate. Vsaj v inspiriranih dunajskih časnikih je bilo brati, da je sprava s Slovenci smatrati kot srečno doganana (gelungen), in „N. fr. Pr.“ se je že tresla, da jej bode še treba študirati razločke med Mlado- in Staslovinci. Ako je kaj resnice na tej slovenski spravi, potem nam sicer pogled v prihodnost ni veselejši, potem bi mi grofa Potočkega sicer ne mogli ljubiti, ali spoštovanja kot politikarju bi mu ne mogli odrehati, kajti morali bi mu priznati, da vé z danimi faktorji računati in z malimi ali nobenimi žrtvami dosežati svoje namene. In to ni znamenje neznatnega politikarja!

A bodisi s to spravo že kakor hoče, še nekaj je, kar mora Potočkega vzdignuti v spoštovanju vsacega Avstrijana. To je neizmerno sovraštvo propadle ustavoverne stranke proti njemu. Od početka njegovega vladanja sem so stali v najskrajnejši opoziciji proti njemu.

S kraja so svojo opozicijo skrivali v „dobre svete“, ktere so Potockemu dajali. Smešno! Ljudje, ki so javno in jasno izrekli, da jim ni več mar za Avstrijo, ako ne morejo gospodariti po svoje v njej, nimajo v Avstriji ničesar svetovati, in kdor bi slušal njih svete, slabo bi zastopal avstrijske koristi. Takim „svétom“ se mora à priori odrehati dober, pošten namen! So jih tudi kmalu opustili svoje nemške svete, ko so videli, da Potočki noče v njih mreže in zdaj vse ustavoverje z brezkončnim cinizmom (ustavoveren časnik je predstavil to besedo s: hundethum — popasjenost) v dolgih in kratkih člankih, životopisih, noticah itd. divjajo proti njemu. Slabo jim res gré, Potočki je zapét mož, in nerad kaj dá od sebe. Ali gorje mu, kader ustavoverci kaj zvedó o njem: vsa pasja tropa kleveta v vseh glasovih za njim.

Tú je bil Potočki nesprikladnega ministra imenoval: in „Widdman! Widdman!“ zdaj hrešči po svem ustavovernem brestji kakor „peklenska nevesta.“ In Widdman ni bil niti prvi niti zadnji minister, ki ni bil na svojem mestu. Sicer je Potočki svojo napako popravil, ko jo je spoznal: kateri ustavoverni minister je kaj takega storil! Pa še dobre namene je imel Potočki s tem Widdmanom — ustavovernežem. Nemcem je hotel dati koncesijo — ustavoverneža, in zdaj divjajo proti obema, kakor da bi Potočki bil kriv, da šteje ustavoverna stranka med seboj tudi poštenjake, ki so nekda s sabljami okolo sebe in po glavah poštenih obrtnikov mahali! Tem kričačem ni za Widdmanovo marogo, ni za poštenje in državniško nravnost, njim je le Potočki na poti. Kar se tiče Widdmana, jim je v zadevi, ktero na njem grajajo, samo premalo „vollblut“. Kaj je en Widdmanov pobit kondotijer in 5000 gld. škode, ktero je Widdman s svojo sabljo napravil, proti prejšnjemu brambovskemu ministru ustavovernežu Wagnerju, kteremu so ustavoverneži odpustili vse požgane vasi, cerkve, sadnike, odpustili vsa namišljeno — odrezana ušesa in nosove, vse pobite vo-

jake in dalmatinske državljane; kaj je proti ustavovernežu Giskri, čegar politika je v Dalmaciji na milijone nepovračljive škode napravila, Avstriji in njegovi armadi zasadila novo, nepotrebno hibo; kaj je Widdmanovo surovo divjanje in škoda iz njega izvirajoča proti onim 60.000 gld. globe, ktera se je nepovračljivo pod zaščito ustavoverneža Herbsta odvzela českim žurnalistom, kaj proti zaporom českih žurnalistov, ki niso smeli pod Herbstom niti svojim umrlim starišem in otrokom skazovati zadnje časti? Kje na svetu je oblast, ki bi mogla vse to povrniti! Kaj je na dalje Widdman proti ustavovernemu Waserju, ki se je človečanstva in postavnosti toliko emancipiral, da je v javnem parlamentu klical na surovo pobijanje slovenskih voditeljev; kaj njegov Mayer proti Waserjevemu uradniku Kutschera, kterega je W. 14 mesecev v ječi držal, potem nedolžnega spoznanega spravil ob državno službo, in ga obupanju gnal v naročje, da so ga te dni norega videli tekati po graških ulicah! Kaj je Widdmanovo ministerstvo proti temu, da tisti Waser, ki je pred 17 leti po 14 mesecev v ječi držal (in sicer po 8 mesecev brez vsacega zaslišanja) nedolžno spoznane ljudi samo zato, ker so nosili široke klobuke, jerhaste hlače ali žgali celo noč luč v svoji sobi, kterih eden je celo v ječi umrl itd. itd., da tisti Waser denes kot predsednik višje sodnice ravna naša pravna razmerja, tisti Waser, o katerem je te dni grašk list pisal, da je vodil preiskavo, „in welcher „die Untersuchten“ die anständigste Rolle spielten!“ itd. itd.

Ustavoverni kričači! Postavite svoje koriféje v vrsto in Widdmana poleg njih, prepričani smo, da bode potem Potočkega v miru pustili — z Widdmanom.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 11. maja. [Izv. dop.] Bo li kdaj

Listek.

Slovensko vseučilišče.

(Dalje.)

1848. leta je torej vlada v principu priznala potrebo slovenskega vseučilišča, seveda je gledé dejanskega izvrševanja svoje obljube talo ovila in v polzke izraze zamotala, da bi dandenes za enako obljubo nihče ne dal počenega groša. Ne tako leta 1848. Že 21. oktobra je poslal tadajnji guvernér baron Welsersheimb gubernijalnemu svetniku Debelaku pismo, v katerem mu je predpisal prvopotrebne, začetne korake za ustanovljenje slovenskega vseučilišča. Omenjeno Welsersheimbovo pismo nosi številko 2607/P. in se glasi v slovenski prestavi:

„Ker je vsled zaukaza visocega ministerstva uka dne 5. oktobra št. 6230 iz javnih razlogov želeli, da bi se, dokler se bode moglo konečno odločiti, ali naj se v Ljubljani ustanovi redno vseučilišče, tukaj javno prednašali (zum Vortrag zu bringen) vsaj najvažnejši v praktično življenje segajoči učni predmeti pravnških študij, da bi se torej mogle odpreti dve stolici, namreč avstrijskega državlanskega in kazenskega zakonika, ktera bi se imela razlagati v ilirskem (kranjskem) jeziku, torej s tem gospoda gubernijalnega svetnika pozivljem (fordere auf), da po-

vabi one pri c. k. katedralni prokuraturi v službi stojéče gospode doktorje prava, ki bi hoteli v kranjskem jeziku prevzeti razlaganje zgorej imenovanih učnih predmetov, naj brž ko brž če mogoče še tekom tega meseca deželnemu predsedstvu izročé svoje dotične izjave, kterim naj priložé spričevala zmožnosti. Dostavlja se, da se bodo te stolice oddale le začasno in da z njimi ni zvezana niti ktera redna niti izredna plača.“

Na to pismo je znan rodoljub, ki se je leta 1848. mnogo trudil za ustanovljenje slovenskega vseučilišča, s svičnikom zapisal: „Dr. Mažgon in dr. Lehman“) sta bila učenika ter dajala tudi spričevala iz gori omenjenih dveh nauk. Med drugimi je bil tudi Svete njuni učenec.“

Kako se je stvar dalje razvijala, najbolje kaže druga peticija slovenskega društva v Ljubljani. Peticija je datirana decembra meseca 1848. V imenu društvenega odbora je podpisan poleg dr. Bleiweisa na odličnem mestu: „Höflern“. Pustimo jo samo govoriti:

„Slavno ministerstvo uka!“

„Podpisano slovensko društvo je globoko čutó nujno potrebo narodnega razvoja in narodne omike 14. sept. t. l. slavnemu ministerskemu svetovalstvu po-

*) Sedanji državni pravdnik v Ljubljani: tempora mutantur, et nos mutamur in illis. Pis.

dalo prošnjo, naj bi se za slovenske okrajine v Ljubljani ustanovilo slovensko vseučilišče. V tej zadevi nam izročeni odlok slavnega ministerstva uka ddo. 5. okt. t. l. št. 6230 nam ni le obljubil, da se bode v Ljubljani napravilo redno vseučilišče, ampak je tudi velel, naj se napravijo uvodni koraki, da se bode mogli odpreti dve najvažnejši stolici: namreč avstrijskega državlanskega in kazenskega zakonika.“

„Slovensko društvo vsled tega odloka naudabno najboljše nad za prihodnost, je na 25. dan oktobra t. l. sklicalo zbor pravnikov in jezikoizvedencev, v kterem zboru je 7 gospodov izreklo, da hočejo brezplačno prevzeti prednašanje, in v kterem se je ob enem sklenilo in takoj začelo prestavljanje avstrijskega državlanskega zakonika in kazenskega zakonika o zločinih. O vsem tem je tukajšno deželno predsedstvo slavnemu ministerstvu uka že poročalo.“

„Toda kakor v vsem kazal se je tudi tukaj pogubljivi vpliv oktoberske revolucije. Za slovenski narod tako neizmerno važnega vseučilišnega vprašanja prejšnje ministerstvo pri tako žalostnem, vsaki red uničujočem položaji Dunaja ni moglo toliko uvaževati, da bi bilo prišlo do kacega vspeha. In vendar je to vprašanje še zmerom eno imed najvažnejših vprašanj (eine der Lebensfragen) slovenskega naroda. Njegova mladež mora domovino zapuščati in nemška vseučilišča obiskavati. Tu jo navadno zadene

bolje o narodnem razvoji govoriti mogoče kakor zdaj, je veliko vprašanje sedanjega veka. Od novega ministerstva mi ljubljanski Slovenci ne pričakujemo mnogo, ker je skoraj očitno, da vlada nima volje nam podeliti, kar nam po božji in naravni postavi gre, namreč: „zedinjeno Slovenija.“

Lokalna vprašanja našega mesta so silno mračna. Naš čitalniški pevski zbor peša. Vzrok temu je po naših mislih njegov pevovodja, koji kaže premalo energije v svojim poslu. Akoravno ima on dobro plačo za majhni trud, ki ga ima s pevci, mu vendar pevci izostajajo čedalje bolj, tako da skoraj ne bo mogoče ene veličanske besede napraviti. Čitalnica naša ni ravno na mehke postlana in finančne zadeve tudi ne v posebno dobrem stanu; zategadelj bi bilo jako potrebno, da bi družbena blagajnica škode ne trpela, odboru gledati posebno na to, da bi pevovodja nekoliko manj plačila prejemal nego do zdaj. Gosp. pevovodja Foerster ima že tako tri stalne službe in prosto stanovanje, njegovi dohodki so višji nego enega „lontrota“; da pa čitalnica zaradi njega peša, je faktum, koji se ne dá odstraniti.

Katoliška družba za Kranjsko vidoma peša, ne sicer za to, ker je katoliška, temveč zaradi despotizma njenega prvosednika grofa Wurmbranda. Naj č. čitatelji zvedó, kako je s to družbo. Člani katoliške družbe so vseskozi vrli narodnjaki in družbeni namen je vseskozi pošten in svobodoljuben, toda g. predsednik je tako samovladarsk, da je še nekoliko odbornikov odstopilo, n. p. vrli narodnjaka gg.: Dr. Čebašek in J. Kovač. Da stari aristokrati nimajo zaupanja pri nas, je resnica, kar nam kaže gori omenjeni dogodek.

Katoliška družba naj bi se postavila na popolno naredni temelj in naj bi na čelo stopil kak narodnjak, akoravno bi ne bil grof.

Grof Wurmbrand ima preveč romantike v svojem životopisu in zaradi tega ni za stvar, v kojoj se sili.

En ud katoliškega društva v Ljubljani.

Iz Novegamenta, 10. maja. [Izv. dop.] Vsaka stvar se da obrniti na dve plati; le pogledimo §. 19 drž. osnov. postave.

V uradnih vidimo le toliko slovenščine, kar je mora biti, da se naravnost ne greši zoper postavu. Postava se pa dá — tam, kjer ni dobre volje — sukati tako, kakor je ugodna tistim, ki jo imajo v pesteh.

Res je, da imajo uradi le dolžnost na vloge odgovarjati v tistem jeziku, v katerem so pisane. Ali ravno tukaj so vrata, skozi ktera nam uide skoraj ves §. 19. Ako daš narediti vlogo zunaj urada, naredila se ti bo nemška, ker tukaj ne najdeš človeka, da bi jo znal narediti po slovensko, ako pa greš k uradu, tamkaj — se ve da — se piše bolj ročno in tedaj brez izjeme le nemško. Kmet je vesel in hvaležen, če mu

uradnije le hočejo delati prošnje, ktere bi sicer zunaj urada plačevati moral. Kako bi mu pač pri tacihi okoliščinah moglo pasti v glavo, da bi le čmrhnil o tem, naj se piše slovensko.

Pa saj je — tako se v uradih misli in govori — kmetu, ki brati ne zna, že vse eno, kako se mu piše; in to ima sedaj tudi nekaj resnice v sebi.

Do slovenskih vlog in odlokov tedaj po tem potu ne pridemo nikdar.

Ali drugače se nam kaže stvar, če jo pogledamo od druge strani.

Ako se omenjena postava o ravnopravnosti razlaga in izpolnjuje na korist ljudstva, za katero je dana, in ne svojevoljno in enostransko, pisalo se bo vsikdar slovenskemu ljudstvu slovensko, in le takrat nemško, ko bi se tirjalo. Saj na kmetih jih najdeš le malo, ki znajo nemško, in še ti sploh tako, da se bogu usmili.

Dokler popolnoma ne velja načelo: za Slovenca slovensko, za Nemca nemško, in dokler se to brez ovinkov ne vpelje v življenje, do tje še ni storjen prvi korak za omiko prostega naroda.

Gotovo bi bila slovenska uradna pisma ena prvih pripomočkov zbuditi v ljudstvu veselje do šole in poduka; kajti doslej kmet res ni vedel, zakaj je pošiljal svojega otroka v šolo, kjer se še toliko ni naučil, da bi mu prebral kako uradno pismo. Ni tedaj čuda, da svoje otroke ne pošilja v šolo zgubljal dragi čas, ki ki ga doma lahko porabi v prid svoji kmetiji. Treba je tedaj ljudstvu pokazati očitno koristi šolskega poduka, in to z vpeljavo slovenskega jezika v šolo in urade. To bi pomoglo več, nego celi kupi šolskih postav.

Le nekoliko dobre volje je treba pri naših uradnikih, in predno mine pol leta, vsi uradniki našega rodu pisali bi slovensko ravno tako kot zdaj nemško. Vsaj materinega jezika še niso pozabili, kar je pa popačenega v njem po kranjski šprahi, to se dá poravnati z majhnim trudom.

Kdor se izgovarja s tem, da ne umeje nobeden tako imenovane nove slovenščine, temu je lahko pomagano. Naj le piše — dokler bolje ne zna — svojo kranjsko špraho; toda drži naj se izrazov, ki jih ima kmečko ljudstvo, zraven naj pa gleda na pravopisje — gotovo bo pisal tako, ka se bo lahko razumelo, in s časoma bodo tudi gramatične napake zginile. Besed, katerih ljudstvo v svojem jeziku še nima, treba je iskati pri drugih slovanskih narodih, ali pa rabiti tuje besede, kar Nemec tudi stori.

Da ostane vse le pri starem, temu je kriva nekaj trma uradnikov, nevolja učiti se pisave slovenskega jezika, nekoliko tudi obilo dela, največ pa vlada, ki ne vpelje slovenskega jezika v urade brez ovinkov in brez vsega pogoja.

piše Zofijskemu baši Saidu, da ima vse pripravljeno že, da ustajni prapor razvije na upor sultanu, in bujska ga, naj nikar ne obotavlja se, ter naj brž ko brž vlasti si Bolgarsko. Dalje piše, da je tudi vezirja Vedžija srečno vjel v zapletje, ali da je olisil ga ta: vezir da meni s pomočjo uboge raje Bosno osvoboditi turške sužnosti, kristijanstvo pa trpljenju iztrgati iz žrela, pa saj poznamo Vedžija! Ta vrag mu plete mrežo, sam pa se potlej polasti vezirjuka in nove krvave čase pri drvi nad Bosno in pravoslavne kristijane, kakor bi tudi rad, da bi Said-baša v Bolgarskej vzbudil neusmiljenih Kerdžalov *) krute čase. Kaj se vam zdi o tem? — povpraša svojih hajdukov.

Hajduke je pretresnilo to, kar so izvedeli, torej noben ni ne zine.

„Mahmud-baša je v naših pesteh,“ — Mladen

*) Kerdžali — to so bili zlastna vojska, ali prav za prav lupeži, take bande. Vstanovil jih je bil 1792. leta Pazvan-Oglu na svojem posestvu Kerdži v Bolgarskej, in to posestvo jim je dalo ime. Z njih pomočjo je Pazvan kljuboval sultanovej moči tako: ker ga turška vlada nij mogla vgnati, da je postavila ga Bolgarskej za vezirja. Pazvanovi Kerdžali so najstrahovitejše mučili kristijane po Bolgarskej in Srbskej; hoteli so zatreti vse kaurine (kristijane) po turškem sveti. Začeli so bili v Srbskej, ali vstal je tu Črni Jurij, poprejšnjega srbskega knjeza oče. Črni Jurij je s hajduštvom vred 1804. leta srbske kristijane vbral, da jih nijso zadušili Kerdžali. Jurij je privojeval Beli grad, Kerdžalov pa se je le majhna jata po skrivnih potih vrnila Pazvanu v zavetje. Po Pazvanovej smrti 1810. leta so se razdrle te razbojniške bande tako, kakor so se deset let kasneje razkropili njih bratje — janičarji.

Iz Šmarja pri Jelšah, 11. maja. [Izv. dop.]

V kratkem Vam naznanjam, da je pri denasnji volitvi okrajnega odbora potem, ko se je g. Fr. Skaza odpo-vedal, da zaradi bolezni ne more prevzeti načelnštva, za načelnika bil izvoljen g. dr. J. Vošnjak dež. posl, za namestnika g. Anton Nagi, šmarski župan; za odbornike pa gg.: Franc Skaza, Anton Kartin, trgovec, J. Lipavec, lemerški župan, Karl Jagodič, gostilničar v Šmarji in Josip Grabler, ponkovski župan, vsi vrli narodnjaki. Slava volilem!

V Cezarih (na Istrskem), 9. maja. [Izv. dop.]

Včeraj popoldne so bili osnovali prvaki cezarskih fantov ples za Cezare in okolico, h kateremu se je bilo sešlo okoli 400 glav razne starosti. — Radostno je bilo gledati iz Pasje vasi na drugi hrib, ki je bil med 3. in 5. uro popoldan ves živ. Mladež isterska v čedni narodni obleki je prihajala od vseh strani. Ko odbije odločena ura, se zavrti nad sto parov pod milim nebom. Po plesu so zadenele gledalcu mile slovenske pesmice na uho, akoravno je bil koprski paša žandarjema ostro zapovedal, naj zabranita slovenski peti; menda se je bal, da bi si bili grle pokvarili. Ko bi bil gosp. paša sam gori prišel ter bi bil slišal iz sto in sto grl doneti: „Da rojeni smo Slovenci, to nas srčno veseli, ne morejo nas zatreti, mogočne Slavjane“, Ne udajmo se itd., morebiti biga bilo kaj ganilo, da bi se bil zmislil, ka je tudi on Slovenec, kar je v Kopru gotovo že pozabil. — Kar nas ni bilo po svatovski oblečenih, se tudi plesa udeležili nismo, ampak krenili smo jo v mraku v bližnjo gostilnico; pridružilo nam se je tudi nekaj fantov, ki so se bili že plesa naveličali. V gostilnici smo jeli peti pri kozarcu dobrega istrana. Kmalu za nami pridejo trije gospodje, med kterimi je imel eden črno kapo in nekaj prav lepega na nji. Veste! bili so c. k.; pridejo k nam in pravijo, da so tudi oni Slovani in večina od njih Slovenci. Ne vem, ali jim je bila naša družba „pregmaju“ ali so se jim sline cedile po v sobo prišlih mladih Istrankah — naenkrat nas zapusté in hajdi v drug kot. Nam seveda ni bilo žal in smo pevali ter radovali se ko prej. Pa glej čudo! kar naenkrat zadoni ž njihovega kota veličastna pesem, od ktere nisem zastopil, nego: „Diendle — šlofen, host mi gern.“ Ko ti nehajo, zapojemo mi, toda to je bilo gospodom že preveč, kajti eden je nekaj rekel, kar se je glasilo, kakor: „auch solche individuen wie in Krain.“ Nas to ni strašilo; izpeta pesem se zopet zapoje in tako se je vrstila ena za drugo, ko Ribničani k poroki gredoči. Gospode zgrabi sveta jeza, pusté nas in dekleta, in hajdi tam skoz, kjer je zidar mizarju delo pustil. Prišedši v pritličje zavpije eden gospodov: „Birt, idite gori in pomečite ven one, ki pojó!“ Kaj mu je „birt“ odgovoril, ne vem, menda kaj čudnega, ker so

žalostna osoda. Sicer že stari, a še nikdar tako odločno izrečeni razdvoj (trennung) med Nemci in Slovani ima naravno v nemških mestih najprvi žalostni vpliv na sinove (angehörige) slovanskega naroda. Tako se mora naša mladež, ki — navadno jako malo premožna (mit geringen Existenz-Mitteln ausgerüstet) torej prisiljena sama za svoje prehranjevanje skrbeti — nastopi pot znanosti, boriti z vsemi težavami življenja, namestu da bi se popolnoma posvetila svojemu poklicu, svojemu dušnemu izobraženju. Stanovanje in hrana, človeškega življenja glavna pogoja, se jej prodaja le za visoko ceno. Odgojevanje otrok, od česar so se nekoliko živeli, je nehala jih živeti, ker bo pri sedanjih razmerah v nemškem mestu le redko kdo odgojo svojih otrok prepustil kteremu Slovanu.“

(Konec petičije in sestavka prihodnjic.)

Harambaša.

(Zgodovinsko-romantičen obraz. Česki spisal Pr. Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

(Dalje.)

„Obsodi ga!“ — zaupijo hajduci, ko hitro so dočakali harambašine besede konec.

„Osvobodite, bratje!“ — omeni Mladen, „povedal sem vam precej od kraja, da ne govorim sam o sebi. — V teh-le pismih je gradiva več, nego bi kaka pravična duša menila, da ga je res; čujte! Mahmud-baša

premišljeno govori dalje, „ali ne bodo ga sodili v Stambul. Bratje! lotili smo se junaškega života križu in svetej veri na osvoboditev; da temoto prodero božja pravica, zakaj bi ne pomogli? zakaj ne vstali, da zmore križ, da sv. vera ovlada pasjeverstvo, da se pravica vrne v našo Bosno, tista pravica, ki je pobegnila od nas tistega dne ob bitvi na Kosovem polji? Vezir Vedži kaže, da oboje uresniči, to znam zdaj; zakaj bi mu ne pomogli? zakaj ga ne bi varovali njegovih sovražnikov mračne lisičnosti, zlasti pa tega pasjega sina: baše Mahmuda?“

„Da, to učinimo, tako, tako!“ — hajduci razgreti krikajo.

„Dobro premislite to, junaci,“ — opomni Mladen, „Mahmud-baša bi vam dal cele bečke zlata, ko bi tudi Sarajevske bazare moral pomesti, da bi ga dobil toliko, — dal bi vam ga za ta-le pisma, da bi mu dali jih nazaj; vsak vas bi se potlej lahko vrnil domu, pa še vsak svoj kos zlata bi imel in tančice — vrhi drugih daril; bogme! marsikteri vas bi se postarešnil, morebiti bi potlej bili starešine celo vsi; premislite to, če vam se je že prignusilo junaško življenje, povedite to precej tu-le, dadem vam ta pisma, zato da se pobogate z bašo. Mene nikar ne posnemajte; ker že pet let maščevalnost tajim v svojih prsih, zakaj bi je še delj časa ne gojil in skrival — osamel!“

(Dalje prih.)

se naglo zgubili, da jih ni videla živa duša več. — Gospodje ste li mislili, da se nam bodo hlače tresle pred Vami, ker ste c. k.? Ne bo dal! Če Vam ne dopadejo slovenske pesmi, idite tje, kjer se poje: „Dienle schön slofen“ — saj smo lahko brez Vas. Kolikokrat boste prišli v naše kraje, slišali boste vedno: Ne morejo nas zatreti, mogočih Slavjanov. —

Iz Dunaja, 11. maja — r [Izv. dop.] Obljubil sem Vam obširno popisati, kako se vrše spravedljiva obravnavanja, ktera je Potockijev kabinet zapričel z voditelji zapadnoavstrijskih narodov. Ta dopis si moram prihraniti za eno kasnejših pisem, ker so posvetovanja nekoliko običajna in bi mogel vsled tega jaz za zdaj le kaj nepopolnega pisati. In vendar bi rad Vašim bralcem narisal celotno podobo vladne akcije. Prestopam torej k posameznim dogodkom zadnjih dni in semoraz izogibati razmišljanju o celoti.

Kakor sem že v zadnjem pismu omenjal, skušal je Potocki takoj potem, ko se je bil dogovoril s česki mi zaupniki možmi, svoje ministerstvo nadopolniti. Želel je namreč grofu Taaffeju delo v administrativnih zadevah olajšati, da bi mogel kaj več v zadevah sprave delati. Zatorej sta se imenovala Petrino in Widdman za ministra. S slednjim, ki je sicer denes že nehal minister biti, se je Potocki naravnost spekel. Baron Widdman ni oseba, ki se sme poklicati med svetovalce kroni. Seveda se mora pri tem pomisliti, da je hotel grof Potocki z njegovim imenovanjem nemški ustovorni stranki napraviti koncesijo, kakor se tudi od druge strani ne dá tajiti, da bi se na pol toliko prahu ne bilo v zrak zvihralo, kakor zdaj, ko bi bil baron Widdman imenovan za Hasnerjev kabinet. Dunajski listi se držé prigovora: tepem psa in menim gospoda, torej udrihajo po Widdmanu, pa mislijo na grofa Potockega.

Imenovanje knjeza Dietrichstein-Mensdorfa za c. kr. namestnika v Pragi je dognano. Njegova svetlost je sicer konservativen, ali zaradi tega, da knjez ne pripada nobeni vojskujočih se strank, da marveč stoji nad strankami vsled svojega čisto avstrijskega mišljenja, moramo na marsikaj pozabiti, kar bi sicer grajali nad njim kot nad českim namestnikom. Memogredé naj omenjam, da knjez Mensdorff svoje otroke poligloto izreja, da vsi njegovi otroci česki govoré in da imajo v svojem učitelju g. Zelenki voditelja, ki jim nikdar ne bode pustil pozabiti, da če tudi oče in mati nosita nemška imena, sta vendar po svojem posestvu vozana na dežele, čijih prebivalci so večidel Slovani.

„Tagespresse“, v kateri najslaboglasnejša dunajska „šmoka“ razgrajata — menim namreč le Gansa in Linderja, pisatelja umazanega „Wenzelslieda“ — je te dni prinesla neko razlaganje o avdijenci českih fevdalcev, pri kateri se je cesar prav zaničljivo izražoval o českem državnem pravu. Na podlagi zanesljivih informacij morem Vam zagotovljati, da se cesar ni sešel z imenovanimi fevdalci, da je torej tudi vse čisto grda laž, kar se pridoveduje o dotičnem njegovem izrazu.

Politični razgled.

Na drugem mestu prinašamo, kaj „Novice“ pravijo k temu, da se ni potrdila v kranjskem deželnem zboru potrjena postava zaradi rabe slovenskega jezika v uradih. Zadnja v ministerskih zvezah stoječa „Presse“ piše o tem: „Vpeljanje kterege uradnega jezika vlada smatra kot delo eksekutive, a ne legislative. Tudi poljski jezik se je ukazoma, a ne s kako postavo vpeljal v urade. Glede Kranjske si je vlada pridržala vse potrebno pōtem zankazov storiti, kader bo dokazana potreba ali le nedvojbeni prikladnost, ali kader bodo sploh gotovi vsi pogoji, ki bi mogoče storili, da se slovenščina vpelje v urade.“ Ako je to res misel sedanjega ministerstva, potem proč ž lažnjivim pridevom „spravedljivosti in pravičnosti.“ Sporočilo kacega urada ali uradnika vendar ne bode stalo nad tirjavo, ktero je stavil legalni deželni zastop! „Kdo na Kranjskem vlada?“

„Wien. Zeitg.“ še zdaj ni prinesla vesti, da je Widdmanova demisija sprejeta. Časniki vsak dan

po dvakrat iznajdejo kako novo variacijo o tem nemogočem mozi; najzadnja je, da je sicer Widdman že odpuščen, da pa se to toliko časa ne bo razglasilo, dokler se mu ne najde naslednik. Potocki bi gotovo najbolje storil, ko bi tem variacijam enkrat za vselej konec storil in skrbel, da Widdman izgine z mesta, na ktero nikdar ni sodil.

„Politika“ trdi, da ni res, ka bi bil Potocki po Petrino-u in Smolki od českih voditeljev tirjal trdne obljube, da hoté Čehi priti v državni zbor. Po „Pol.“ si vlada le prizadeva, da bi se po dogovorih z voditelji na vse strani podučila (informirala), tako da bi jej bilo mogoče dejanske nasvete o reviziji ustave predložiti in deželnim zborom prepustiti, naj odgovoré na odprta vprašanja.

Smolka se je 11. t. m. vrnil iz Pešte na Dunaj, se je tam razgovarjal s Potockijem in je včeraj odšel v Prago. Želeti bi bilo, da bi se v Pragi popolnoma porazumel s Čehi, tako da bi Poljaki in Čehi solidarno postopali — potem se nam je čez nekaj let tudi za nas nekaj nadejati.

Pešti Naplo 12. t. m. izreka, da na Ogerskem ni nobenega (vladnega?) človeka, ki bi mislil na revizijo hrvaško-oigerske sprave in pozivlja vse one, ki so to pogodbo stvorili, naj se možato zdaj za njo potegnejo. — Vrednik hrvaške „Sloge“ oglašá v svojem listu, da v njegovem programu niti ni, niti ne bode taka revizija nagodbe ogersko-hrvaške, da bi se vsa hrvaška vlada preselila v Pešto.

Iz zunanje politike ni mnogo poročati. V Franciji še štejejo zaostale glasove, telegrafirajo o kakem malem neredu, v Španiji iščejo kralja, v Rim in iz Rima se pišejo neplodne note, v Italiji zasledujejo revolucijonarje, v Londonu so sramotno izbacili avstrijske državne papirje z zapisnika kursov, v Carigradu so na en mesec suspendirali list, ki je pisal proti papežu in tako dalje v pisani zmešnjavi.

Razne stvari.

* (O „Laib. Tagbl.“) pišejo „Novice“ sledeče krepke in vsega uvaževanja vredne besede: „Tagblatt“ ljublj. odbija kakor vsak časnik od sebe govoričco, da ga podpira vladni žakliček „dispositionsfond“ imenovan, in onidan je na odgovor klical celó predsednika deželne vlade, in vladni list je odgovoril, da „Tagblatt“ po njem take podpore ne dobiva. Mi ne dvomimo o resnici tega; ali s tem ono vprašanje ni še rešeno, ker, kakor po starodavnem pregovoru „več potov pelje v Rim“, tako se tudi po več potih vozi „dispozitionsfond“ iz Dunaja v Prago, Gradec, Ljubljano itd., kjer so pod Giskrovo vlado se na svet rodili „Tagblatt-i“ in „dnevnik-i“. O dr. Kljun-u, ki v vladnih časnikih vidi glavne brambovce vladine, se pripoveduje, da posreduje podporo „Tagblattu“ ljubljanskemu, in kdo neki more ljudem braniti, da mislijo — kar hočejo. Nekdo, komur je število naročnikov „Tagbl.“ dobro znano, je preračunal stroške tiska, koleka, poštnine, honorare, ter prišel do tega, da okoli 5000 glđ. mu utegne več stroškov biti nego je dohodka. Še nikdar ni bilo slišati, da ga materijalno vzdržuje „neslovanska“ stranka, iz več dežel pa, da „Tagblatt-e“ podpira „dispozicijski“ zalog, — kako tedaj bi ravno ljubljanski tako nesrečen bil, saj vendar ima hofratha Kljuna za svojega pokrovitelja. Ali da bi studenec tega fonda, ki gotovo eksistira, ker ga je večina državnega zbora dunajskega sama dovolila, moral teči po takih curkih, da bi tudi desnica morala vedeti, kar levica dá, kdo bode tako kratke pameti, da bi to mislil! Saj se ta fond po pravici imenuje tudi „skrivni fond“. Vprašanje važnejše je zdaj le to: ali bo Potockovo ministerstvo, ki dela na spravo avstrijskih narodov, podpiralo tako robo, ki jo je podpiralo Giskrovo ministerstvo?

* (Na zadnje bode vendar vse na naše prišlo.) Ko smo mi zagotavljali, da mora biti oprezovanje naših poslancev na Dunaji neplodno in da jih Giskra-Herbst-Hasner le grdo vodijo za nos s praznimi obljubami, takrat so nas imenovali „nezrele

dečke“, eden poslancev celo „smrkovce.“ Kako prav smo imeli, so zdaj potrdile zadnje „Novice“, ko pišejo: „V lanskem kranjskem deželnem zboru v drugič sklenena postava zaradi rabe slovenskega jezika v uradnih zopet ni potrjena. Ker je sklep Njegova Veličanstva že od 30. aprila, more se misliti, da bitka ta osoda je še maslo Giskrovo in Herbstovo, kajti navajajo se isti razlogi kakor prvokrat, namreč, da ukazi zaradi rabe narodnega jezika v političnih uradnih spadatajo po Giskrovi modrosti v področje izvršilne vladne oblasti, Herbst-u pa niso bile znane nobene pritožbe o tem, da sodniške gosposke ne bi rabile jezika slovenskega!! Gledé na to, kakor sta dr. Bleiweis in dr. Razlag v lanskem deželnem zboru na vse strani pretresala ta dva ministerska razloga, in gledé na to, da mnogo dokazanih pritožeb se je posehmal bralo v slovenskih časnikih, položimo nevoljni pero iz rok s tem zagotovilom, da ravnopravnosti narodni nasprotni način, po katerem je dozda ministerstvo, odbija postaviti o rabi slovenskega jezika v uradnih, reševalo z ogromno večino storjene sklepe deželnih zborov, nikakor ne pelje k miru in spravi narodov nenemških, kateri dobro vedó, da niso samo za to, da bi po postavah davke plačevali in vojake dajali, ampak da hočejo tudi uživati vse pravice narodne po postavi, a ne da bi jim te pravice še le meril po svoji volji posamesen uradnik v kanceliji.“ Mi temu nimamo nič pristaviti nego željo, da bi se po tem spoznanju tudi ravnalo v javnosti in da bi naši voditelji enkrat za vselej odpovedali se vsaki sentimentalnosti gledé vladnih obljub. Pravico hočemo, pravične postave — obljube so za otroke.

* (Razpisano) je četrto Knafl'novih stipendij za Kranjce, vsaka po 240 glđ. Oddajajo se navadno le vseučiliščakom na Dunaji. Prošnje naj se do 30. maja izročé pri konsistoriji dunajskega vseučilišča.

* (Pl. Konrad.) Iz Linca se piše v staro „Presse“, da ima plemeniti Konrad priti za namestnika v gorénjo Avstrijo, grof Hohenwarth pa na Štírsko. Gledé Konrada — ne zaradi gorénje Avstrije — iz srca želimo, da bi kmalu bil na poti v Linc, družega pa ne vemo kam déti: mislimo, da na Štírskem od nobene strani ne sme pričakovati simpatij. —

* (G. Beust.) Zadnjič naznanjeno imenovanje g. Beusta za kanclerja Marija-Terezijinega reda je znamenje cesarjevega zaupanja. „N. fr. Pr.“ je namreč rekla, da to ni nikakor nobena častna služba, ampak da je le birokratična „sinecure“ z velikimi dohodki. Na to se hitro potrudí „Wien. Abdp.“ in pové, da je kanclerstvo samo častna služba brez vsacega posebnega dohodka in da dotično lastnoročno pismo na Beusta izvira iz cesarjeve lastne inicijative. — Dunajski časniki so povedali, da se je šel Beust svojim volilcem v Reichenberg priporočat, naj bi mu pustili dosedanji mandat za deželni zbor česki. Temu nasproti naznanja „Wien. Abp.“, da Beust Dunaja ni zapustil, in da ga ne misli zapustiti.

* (Imenovanje.) Minister pravosodja je imenoval dosedanjega svétniškega tajnika v Ljubljani, g. Viljema barona Rechbacha za deželne sodnje svétnika ravno tam. — Njegovo veličanstvo je dosedanjega dvornega svetovalca pri najvišji sodnji Jožefa Kemperle-a imenovalo za predsednika više deželne sodnje v Trstu.

* (Denašnja svoboda.) Eden zaradi političnih stvari zaprtih delavcev, Koš, je na Dunaji v ječi umrl. Delavci hočejo napraviti veliko demonstracijo in pričakujejo pomoči iz provincijskih mest. Koš je bil v preiskovalnem zaporu, ki zdaj res že neprimerno dolgo trpi pri vseh delavcih. Potocki bi najbolje storil, ko bi zaprte delavce amnestiral.

* (Program „Sokolovega“ izleta) v Dolško, v nedeljo 15. dan maja 1870: Sokolovci se pred 6. uro zberó v polnej društveni obleki v telovadnici, od koder bo društvo odrinilo ob 6. uri. Skupni zajtrk bo v Hrastju pri „Tinetu“. Po kratkem počitku pojde društvo do Sv. Jakoba (kjer bo maša s petjem), po cerkvenem obhajilu polagoma naprej v Dol k obedu pri Levcu, kmalu po obedu pa v Dolško. Tukaj se bo mudilo društvo pri prostem razveselovanju do 6. ure zvečer in potem podalo se na kolodvor v Laze ter se

*) Včerajšnji „Tagbl.“ tirja dokazov in vse taji. Vredn.

vrnilo z mešanim vlakom v Ljubljano. Spremljevala bo društvo na vsem potu godba in svirala tudi pri obedu in pri popoldanski veselici v Dolskem. — Povabljeni so na izlet tudi čestiti udje ljubljanske čitalnice, posebno gg. pevci, in udje dramatičnega društva. Reditelj izhoda sta odbornika Karol Bleiweis in Avgust Koblar. Če bi vreme v nedeljo utegnulo biti neugodno, preloži se bo izlet na drugo nedeljo.

Poslano.

Zastop „Slavije“ so prevzeli v Primorskem, in sicer: V Bazovici gosp. Miha Ražem, posestnik; v Dolini gosp. France Čuk, trgovec; v Opu gosp. Gustav Grosman, učitelj, in v Pasji vasi gosp. Ivan Benko, učitelj in čitalnični predsednik.

„Živela Slovenija!“

V Pasji vasi, dne 9. maja 1870.

Jan Jereb,
uradnik in organizator.

Dunajska borska 13. maja.

Enotni drž. dolg v bankovcih	60 fl. 40 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov.	— „ —
Enotni drž. dolg v srebru	69 „ 80 „
1860 drž. posojilo	96 „ 30 „
Akcije narod. banke	725 „ —
Kreditne akcije	255 „ 40 „
London	124 „ —
Srebro	121 „ 65 „
Cekini	9 „ 88 „

Trgovsk pomočnik,

mlad, Slovenec, vaje prodaje materialnega in dolgega blaga, dobi službo pri trgovcu v večji koroško-slov. vasi. Oglasi naj se pošljejo vredništvu „Slov. Nar.“ pod napisom: „Zvestoba“ do konca tega meseca. (3)

Samo enkrat poskusite

in prepričali se boste o čudovito nizki ceni niže zaznamovanih predmetov.

Garantira se, da se prodaja le blago najbolje sorte.

Zaloga ima tako bogato izbirko najnovejših, praktičnih in luksuričnih stvari, kakor nikjer več ne na Dunaji; skrbnjeno je za mlade in stare, da se more za male denarje kupiti lepo primerno darilo za gospode in otroke vsake starosti in stanu v tisočerni izbiri. Zapiske cene se brezplačno frankovano pošlje vsakemu, ako naznani natančen napis; torej je za prebivalce v provincijah jako koristno, ako si naroče tak zapisnik, v katerem je zabilježena cena in natančna imena vseh založenih produktov. Pošilja se blago ali proti poštnemu povzetju, ali za gotov denar.

Izpisek raznih stvari najnovejšega izdelanja:

Dunajska usnjina, znana kot najboljši fabrikat:
Gospojske ročne torbice z jeklenim oklepom, po 65, 75, 90 kr., gl. 1, 1.20; iz najboljšega šagrenskega usnja, s pozlačeno poskočno zaporko, a gld.: 2, 2.50, 3.20, 3.50, 4; take s prednjo mošnjico 3.50, 4.50, 5.

Najnovejši praktični portmoneji za gospode ali gospode, a 50, 60, 80, 90 kr., 1 gld.; najlepši gld.: 1.20, 1.50, 2, 2.50. Praktične mošnje, a 60, 80 kr., 1, 1.50; najlepše a gld.: 2, 2.50, 3, 4, 5.

Mošnjiči za cigare, a 40, 60, 80 kr., gld.: 1, 1.50; najlepši gld.: 2, 2.50, 3, 3.50.

Listnice, po 10, 15, 20, 25 kr.; najlepše v usnji po 30, 40, 50, 80 kr., 1 gld. — Mošnje za tabak, po 40, 60, 80 kr., 1, 1.20, 1.50 gld.

Popotne torbe iz močnega usnja, s ključavnico, a gld.: 2.20, 2.50, 2.80, 3.20, 3.80, 4.50, 5.

Nepremočljivi popotni kovčegi, najbolje urejeni, a gld.: 2.40, 2.80, 3.50, 4, 4.50, 5, 6.

Popotne steklenice z usnjem preoblečene, in kozarci, a gld.: 1.30, 1.60, 1.90, 2.20.

Največa izbirka najkrasnejših albumov za 25 slik, lepo okinčani, kr. 60, 80, gld. 1; za 25 slik, z najlepšim kinčem, gld.: 1.50, 2, 3; za 50 slik, lepo z zlatom, kr.: 90, gld. 1.50, 2; za 50 slik z najlepšim kinčem, gld.: 2.50, 3, 3.50, 4, 5; za 100 in 200 slik a gld.: 4, 5, 6, 8. Najlepši eksemplari a gld.: 10, 12, 15, 18, 20.

Album za muziko:

Vsak album svira, ko se odpre, dve najnovejši in najpri- ljubnejši poskočnici ali operi s taktičnimi ljubimi glasovi.

1 album v osmih oblikah 10.50, 12.50 gld. 1 „ „ veliki četvorki 15.—, 16.— „

Najbolji optični dalnogladi z akromatičnim steklom in natančno vidnostjo na 1, 2—3 milje daljšine, a gl. 4, 5.50, 7.

Zapirljive pisne mape, gld. 1, 1.50, 2; jako praktične z vso potrebščino, a gld. 2, 2.50, 3, 3.50, 4, 5.

Gospojski nesesečji

z vsemi potrebščinami za šivanje, in prav lepo zunajno opravo, kr. 50, 80, gl. 1, 1.50. Najkrasneje opravljeni, gl. 2, 2.50, 3, 4, 5. — 1 etui s 6 raznimi iglami za pletenje, kr. 15; 1 etui s 2 ali 4 pletili iglami, kr. 10 in 20; 1 etui s 100 izbranimi šivankami, kr. 20. — 1 izgledna knjiga za znanovanje in pletenje z 20 izgledi, 5 kr.

Pol niža cena nego poprej:

1 par váz, najnovejše oblike, franc. porcelan, kr. 40, 60, 80, gl. 1.50; večje po 2, 3, 4, 5 gl.

Praktično in dober kup darilo je nova pisna garnitura iz litega bronza, iz 10 kosov, namreč: tintnik, peresnik, peza, 2 pisna svečnika, gorkomer, ročni svečnik, obesilo za uro, netilo, peresni obrisar. Vse prav lepo in okusno izdelano, velja samo 3 gld.

Največa izbirka pahljač za gledišče, plo in sprehod: 1 pahljača, prirosta pa čedna, 30, 40, 60 kr.; 1 pahljača z lepo malarijo, 40, 80 kr., 1, 1.20 gld.; krasno izdelana, gld. 1.50, 2.50, 3, 4, 5, 6.

Najboljše toaletske potrebščine:

Francosko mljivo z razno vonjavo, kr. 10, 15, 20, 30, 35, 40. — Najlepša lepaša, po 10, 15, 20, 25 kr. — Najbolja dišava, različna, 30, 40, 60, 80 kr., 1, 1.20 gld. — Olje za lase,

Ob enem čestite prebivalce v provincijah pozorne čini na moj komisijski oddelek, kateri je edina kupčija te vrste, kajti oskrbuje vsako naročilo, ktere koli kupčije, na drobno in na debelo, kar najhitreje in zanesljivo. Torej se priporoča za mnogoštevilna naročila.

Prva avstr. komisijska kupčija **A. Friedmanna** na Dunaji,

Praterstrasse Nr. 26.

(10)

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor **O. Killisch** v Berlinu,

zdaj: Louisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto.

(16)

Izdatelj in vrednik **Anton Tomšič.**

Lastniki: **Dr. Jože Vošnjak** in drugi.

Tiskar **Eduard Janžič.**

En praktičen

koncipijent

in en

kancelist

dobita zlužbo v moji odvetniški pi-
sarnici v Kranji.

V Kranji 12. maja 1870.

Dr. Prevec.

Častitim prebivaleem

mariborskim in drugih mest, posebno pa kupčeval-
cem in obrtnikom s temuljudno pod garancijo
in diskrecijo priporočamo, da jim bomo oskr-
bovali njih dotične

inserterate

v vse domače in tuje časnike.

Načelo: Pošteno in po ceni postreči!

Haasenstein & Vogler

na Dunaji, Neuer Markt 11.

Hamburg, Neuer Wall 50. Leipzig, Markt 17, Kö-
nigshaus. Frankfurt a.M., Grosse Galusstrasse 1. Ber-
lin, Leipzigerstrasse 46. Breslau, Ring 51. Basel,
Steinberg 29. Zürich, Marktgasse 11. St. Gallen,
Obere Grabenstrasse 12. Genf, Place au Molard 2. Stutt-
gart, Kronprinzenstrasse 1 B. Köln a.R., Lobstrasse 32.

Ponudite sreči roko!

ev. M. **250,000.**

kot najviši dobiček ponuja najnovejše veliko žre-
banje, ktero je visoka vlada privolila in garanti-
rala.

Potegnili se bodo samo dobitki in sicer po gotovem
črtu se bo v malih mesecih **26.900** dobitkov go-
tovo določilo, med temi so glavni dobitki po M.
250.000, 150.000, 100.000, 50.000, 40.000, 30.000,
25.000, 2krat 20.000, 3krat 15.000, 4krat 12.000,
4krat 10.000, 5krat 8000, 7krat 6000, 21krat
5000, 35krat 3000, 126krat 2000, 205krat 1000,
255krat 500, 350krat 200, 13.201krat 110 itd.

Prihodnje dobitno žrebanje te velike od države
garantirane denarne igre je uradno določeno in se
bo vršilo

že 18. in 19. maja 1870

in zanj volja

1 cela izvirna državna srečka le f. 8. —

1 pol „ „ „ f. 4. —

1 četrt „ „ „ f. 2. —

ako se ta svota dopolnje v avstrijskih bankovcih.

Vsa naročila se takoj izvrše z največjo skrbnostjo, in
dobi vsakdo od nas izvirne državne srečke sam v roke.

Naročilom se potrebni uradni črti gratis pridade in
po vsakem žrebanju pošljemo svojim deležnikom brez na-
ročila uradne liste.

Dobitki se pošteno plačajo pod državno garan-
tijo, in se ali neposredno pošiljajo ali po želji deležnikov
izvršujejo po naših zvezah v vseh večih mestih Avstrije.

Naš debit je zmerom srečen in smo nedavno imeli
med drugimi bistvenimi **dobitki 3krat prvi**
glavni dobiček pri treh igrah vsled oficijelnih
dokazov in smo jih našim deležnikom sami plačali.

Seveda se sme pri tako solidnem početju povsod
gotovo računati na živo udeleževanje, torej naj se že za-
rad bližnjega žrebanja vsa naročila brž ko brž
pošljejo na

S. Steindecker & Comp.,

bakina in menjiška kupčija v **Hamburgu.**

Kupujejo in prodajajo se vsakojake državne obligacije, že-
lezniške akcije in posojilne srečke.

Da bi se nihče ne mogel motiti, izrécno
pristavljamo, da ne bo nobenega enacega od drža-
ve res garantiranega žrebanja pred zgorej uradno
po črtu odločenem žrebnem obroku, in da mo-
remo vsem tirjavam kolikor mogoče ustreči, naj
se izvolijo naročila na naše izvirne drž. srečke
brž ko brž neposredno nam poslati. Z. p. (9)